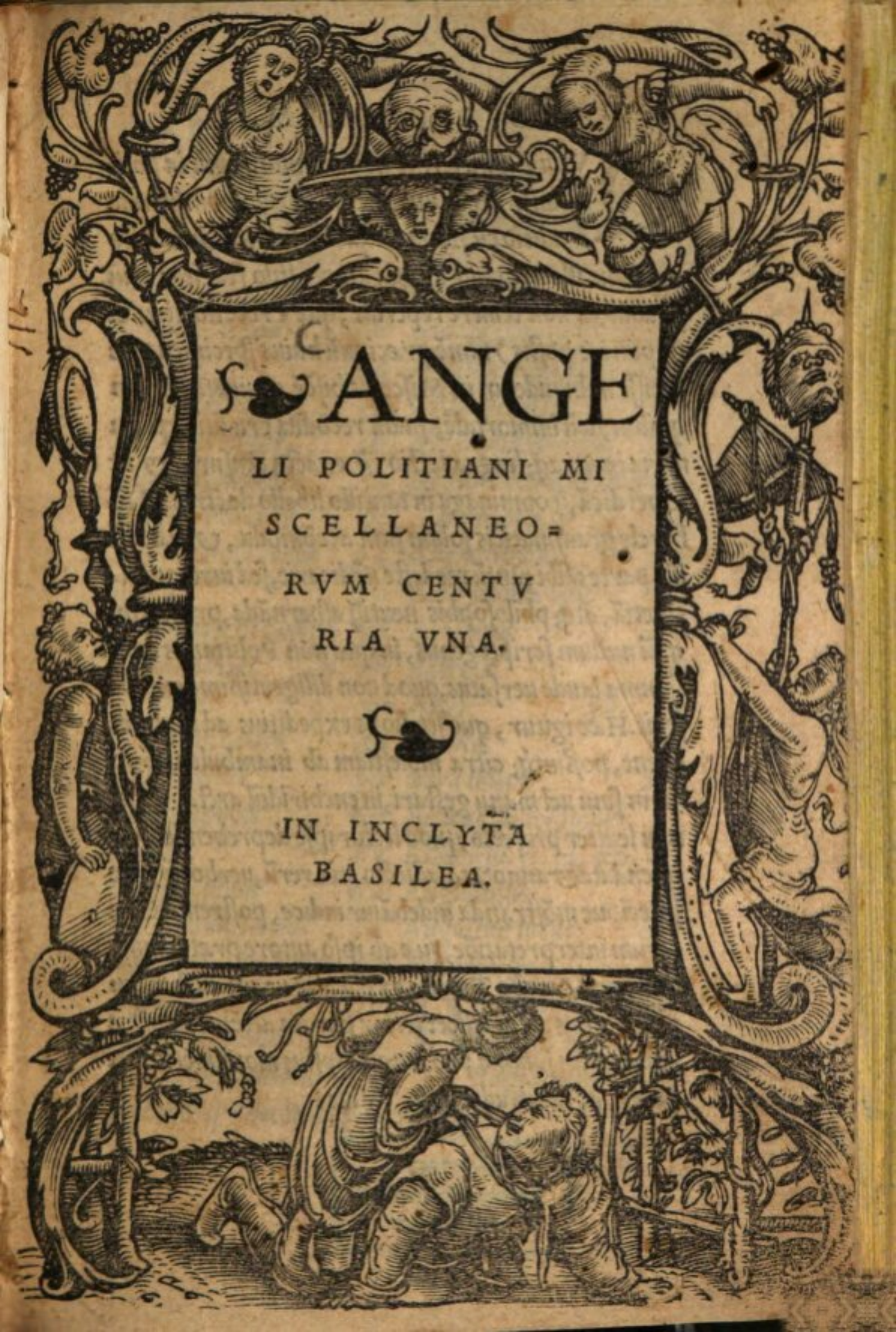

ANGE

LI POLITIANI MI
SCELLANEO-
RVM CENTV
RIA VNA.

IN INCLYTA
BASILEA.

loquentē inducens, eiq; respondentem quēpiam, qui se profiteatur emptorē. Considera igitur ita, Est ne tibi filius? Quorsum istud? Si forte illū iuxta fluuiū errabundum Crocodilus inueniat, rapiatq; dein redditurū polliceatur cū uerū dixeris, utrū reddēdus ei uideatur nec ne. Quid eum sentire dices? Rem sanē perplexā interrogas. Ex his ut arbitror, liquet etiā Crocodiliten sicuti supra ceratinen, sophismatos esse parū explicabilis speciē, quo dialectici ueteres, potissimūq; Stoici uterentur. Quod genus eleganter Quintilianus exquisitas ambiguitates appellauit.

Exquisite
ambiguitates.

CVR GEMINO CORNU MARTIALIS dixerit in spectaculis, ubi de Rhinocerate, deq; tauris Aethiopicis.

CAPVT LVI.

Mart. lo=
cus.

Martialis epigrāma est in spectaculis, de Rhinocerate, cuius extremi uersus hi sunt.
Nanq; grauē cornu gemino sic extulit ursū
Iactat ut impositas taurus in astra pilas.

Domitius ita enarrat. Gemino, inquit, cornu forti, & uehementi. Vergilius. Gemino dentalia dorso. Vel quoniam Rhinoceros habet duo cornua, ut apud Pausaniā solū legi, quorum alterum insigni magnitudine ex na=

ribus extat, alterum superne erumpit, exiguum, sed ualidissimū. Fatetur sanè Domitius apud unū se Pausaniā legisse Rhinocerotem duo habere cornua. Quid aut Plinium, quid Solinum, quid alios credimus unū Rhinoceroti cornu tribuentis duntaxat? an uidelicet ignorasse omnis, quod solus animaduertit Pausanias? Quid porrò Septimio Forenti Tertulliano respōdebimus Christianorum omnium, quorum quidem Latine ni laus. opera extent, ut antiquissimo, sic ausim dicere in omni penè literatura diligentissimo, qui libro aduersus Praxeam tertio, uerba illa enarrans de uetere instrumēto Tauri decor eius. Cornua unicornis, cornua eius, in eis nationes uentilabit ad summū usq; terræ. Non utiq; inquit, Rhinoceros destinabatur unicornis, nec Mino Rhinocerotaurus bicornis, & quæ sequuntur. Ceterū de eo Pausanias in Bœoticis meminuit, neq; aut omnino Rhinocerotas duo habere cornua, nā hoc manifesto refelli poterat, sed tauros dicit esse in Aethiopia, qui rhinocerotes uocētur. ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρα τῆς ῥινὸς, Sic enim illius uerba sunt, ἢ ἐκαστῷ κέρασιν καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ εὐμέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατ' ἔστιν. Quoniā, inq̄t, illis in summa nare singulis unicū cornu, tū aliud supra nō magnū, uerū in capite, ne initio quidē cornua. Nō igitur Pausanias aut insigni magnitudine alterū cornu, aut alterū ait esse ualidissimū, qd' ob

id eminiscitur fortasse Domitius, ut his facilius ursus extolleretur. Neque autem de Rhinocerote ipso sentit Pausanias, sed ut diximus de aethiopico tauro, qui similitudine quapiam & ipse Rhinoceros à quibusdam uocabatur. Quare nos ita putamus exponendum Martiale, ut ursum uidelicet à Rhinocerote cornu illo unico elatum, eiectatumq; sentiat, grauem gemino cornu hoc est grauem tauro futurum, cui sunt cornua gemina, ut cornu sit datiui non ablatiui casus. Nam cū tauri pilas cornibus ad astra euentilent, extollere ursum tamen non poterant grauem gemino cornu, proptereaq; eum mirabilius quamlibet uno cornu Rhinoceros extulit.

QVAE SINT APVD SVETONIVM Tetraones, correctumq; erratū Plinianis exemplaribus.

CAPVT LVII.

Tetraones. **T**etraones in Caligula Suetoni, quæ sint aues, omnino ignoratur. Verba ipsius hæc. Hostiæ erāt phœnicopteri, pauones, tetraones Numidicæ, meleagrides, phasianæ quæ generatim per singulos dies immolarētur. Cæterū inuētus res erat haud difficilis, nisi Plinianos in emendatissimos haberemus codi

Plin. locus.

ees. Nam qd' apud illū legimus libro x. historię natu Erythro-
 ralis, ubi de anseribus agit, Decet Erythrotaonas suos taones.
 nitor, absolutaq; nigritia. Hoc in illo uetustissimo Plu-
 niano exēplari, de Med. cæ gētis bibliotheca publica,
 penè legitur emēdate, uidelicet una tantū cōmutata li-
 tera, qualia multa in uetustis omnibus uoluminibus in-
 terpolata uocabula. Nā cū ipsa quoq; mēdosiſſima ple-
 risq; sunt locis, uestigia tamen adhuc seruant haud ob-
 scura ueræ indagāde lectiōnis, quæ de nouis codicibus
 ab improbis librarijs prorsus obliterātur. In eo igitur
 sic est. Decet ꝓ traonas, ut si ordinē duarū primariū
 literarū inter se cōmutes, tetraonas dissultet. quare ita
 apud illū Politiano autore legas. Decet tetraonas suos
 nitor, absolutaq; nigritia. In supercilijs cocci rubor.

Alterum eorum genus uulturum magnitudinem
 excedit. Quorum ꝓ colorem reddit, nec ulla
 auis excepto Struthocamelo, maius cor-
 pore implens pondus, in tantum au-
 sta, ut in terra quoque immobi-
 lis prehendatur. Gignunt
 eas alpes, ꝓ septentrio-
 nalis regio. Hactē-
 nus ille de te-
 traoni-
 bus.

Struthoca-
 melus.